

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

25. juni 2020^{*i}

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – asyl- og indvandringspolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 6 – adgang til proceduren – indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger – indgivelse af en ansøgning til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret – begrebet »andre myndigheder« – artikel 26 – frihedsberøvelse – standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 8 – frihedsberøvelse af en ansøger – grundlaget for frihedsberøvelsen – afgørelse om frihedsberøvelse af en ansøger som følge af mangel på pladser i et humanitært modtagelsescenter«

I sag C-36/20 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelsesdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana, Spanien) ved afgørelse af 20. januar 2020, indgået til Domstolen den 25. januar 2020, i sagen vedrørende

VL,

procesdeltager:

Ministerio Fiscal,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne S. Rodin, D. Šváby (refererende dommer), K. Jürimäe og N. Piçarra,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M.M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– VL ved abogada M.T. Macías Reyes,

* Processprog: spansk.

- Ministerio Fiscal ved T. García García,
  - den spanske regering ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtiget,
  - Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande og I. Galindo Martín, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. april 2020,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, andet afsnit, og artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60) samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 96).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en retssag vedrørende frihedsberøvelse af VL og den ansøgning om international beskyttelse, som VL fremsatte i denne forbindelse.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2008/115/EF

- 3 Af niende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktivs 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98) fremgår:

»I henhold til Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005 om minimumsstandarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne [(EUT 2005, L 326, s. 13)] bør en tredjelandstatsborger, der har ansøgt om asyl i en medlemsstat, ikke anses for at opholde sig ulovligt på den medlemsstats område, før der gives afslag på ansøgningen[,] eller en afgørelse, der bringer den pågældendes opholdsret som asylansøger til ophør, er trådt i kraft.«
- 4 Artikel 2 i direktiv 2008/115 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område.«
- 5 Direktivets artikel 6, der vedrører »[a]fgørelse om tilbagesendelse«, bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne træffer afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område, jf. dog de undtagelser, der er anført i stk. 2-5.«

- 6 Nævnte direktivs artikel 15 med overskriften »Frihedsberøvelse«, der er indeholdt i direktivets kapitel IV med overskriften »Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse«, bestemmer i stk. 1:

»Medmindre andre tilstrækkelige og mindre indgribende foranstaltninger kan anvendes effektivt i det konkrete tilfælde, må medlemsstaterne kun frihedsberøve en tredjelandstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedurer, for at forberede en tilbagesendelse og/eller gennemføre en udsendelse, navnlig når

- a) der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller
- b) den pågældende tredjelandstatsborger undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen.

Enhver frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med nødvendig omhu.«

Direktiv 2013/32

- 7 8., 12., 18., 20., og 25. til 28. betragtning til direktiv 2013/32 har følgende ordlyd:

»(8) Det Europæiske Råd vedtog på sit møde den 10.-11. december 2009 Stockholmprogrammet, som gentog engagementet i målet om senest i 2012 at oprette et fælles område for beskyttelse og solidaritet baseret på en fælles asylprocedure og en ensartet status for de personer, der indrømmes international beskyttelse, på grundlag af høje beskyttelsesstandarder samt retfærdige og effektive procedurer. I Stockholmprogrammet erklæredes det, at mennesker, der har behov for international beskyttelse, skal sikres adgang til retligt sikre og effektive asylprocedurer. I overensstemmelse med Stockholmprogrammet bør enkeltpersoner tilbydes samme behandlingsniveau med hensyn til proceduremæssige ordninger og fastlæggelse af status, uanset i hvilken medlemsstat deres ansøgning om international beskyttelse indgives. Målet er, at sager, der ligner hinanden, behandles ens og fører til samme resultat.

[...]

(12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.

[...]

(18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.

[...]

(20) Under nøje definerede omstændigheder, hvor en ansøgning sandsynligvis er grundløs, eller hvor der skal tages hensyn til alvorlige nationale sikkerhedsanliggender eller den offentlige orden, bør medlemsstaterne have mulighed for at accelerere behandlingsproceduren, navnlig ved at indføre kortere, men rimelige, tidsfrister for visse dele af proceduren, idet dette dog ikke må være til hinder for udførelsen af en tilstrækkelig og fuldstændig behandling eller for ansøgerens effektive adgang til de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i dette direktiv.

[...]

- (25) Af hensyn til en korrekt anerkendelse af dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genèvekonventionens artikel 1 eller personer, der kan indrømmes subsidiær beskyttelse, bør alle ansøgere have effektiv adgang til procedurerne, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de kompetente myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren. Proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse bør desuden under normale forhold som et minimum sikre ansøgeren: retten til at forblive i landet, indtil den besluttende myndighed træffer afgørelse; adgang til tolkebistand ved fremlæggelsen af sagen under samtaler med myndighederne; mulighed for at kommunikere med en repræsentant for De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR) og med organisationer, der vejleder eller rådgiver ansøgere om international beskyttelse; retten til passende underretning om en afgørelse og om begrundelsen for denne afgørelse, både hvad angår de faktiske og de retlige spørgsmål, mulighed for at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver; retten til at blive orienteret om deres retsstilling på afgørende tidspunkter i proceduren på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed formodes at forstå; samt i tilfælde af en negativ afgørelse retten til et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.
- (26) For at sikre effektiv adgang til behandlingsproceduren bør det personale, der først kommer i kontakt med personer, der søger om international beskyttelse, især det personale, der foretager overvågningen af lande- eller søgrænser, eller som udfører grænsekontrol, modtage relevante oplysninger om og nødvendig uddannelse i, hvordan det genkender og håndterer ansøgninger om international beskyttelse, bl.a. ved at tage behørigt hensyn til de relevante retningslinjer fra [Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO)]. Personalet bør være i stand til at give tredjelandstatsborgere eller statsløse, som befinder sig på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområder, og som indgiver en ansøgning om international beskyttelse, relevante oplysninger om, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives. Hvis disse personer befinder sig i en medlemsstats søterritorium, bør de sættes i land og få deres ansøgninger behandlet i overensstemmelse med dette direktiv.
- (27) Da tredjelandstatsborgere og statsløse, der har meddelt, at de ønsker at ansøge om international beskyttelse, er ansøgere om international beskyttelse, bør de overholde forpligtelserne og nyde godt af rettighederne i henhold til dette direktiv og [direktiv 2013/33]. Med henblik på dette bør medlemsstaterne snarest muligt registrere den kendsgerning, at disse personer er ansøgere om international beskyttelse.
- (28) Med henblik på at lette adgangen til behandlingsproceduren ved grænseovergangssteder og i faciliteter for frihedsberøvede, bør oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse gøres tilgængelige. Det bør gennem tolkebistand sikres, at der kan kommunikeres tilstrækkeligt til, at de kompetente myndigheder forstår, hvorvidt en person udtrykker ønske om at søge om international beskyttelse.«
- 8 Artikel 1 i direktiv 2013/32 med overskriften »Formål« har følgende ordlyd:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)].«

9 Med overskriften »Definitioner« bestemmer artikel 2 i direktiv 2013/32:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

b) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv [2011/95], og som kan søges særskilt

c) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse

[...]

f) »besluttende myndighed«: enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager

[...]«

10 Artikel 3 i direktiv 2013/32 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Dette direktiv finder anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der indgives på medlemsstaternes område, herunder ved grænsen, i søterritoriet eller i transitområderne i medlemsstaterne, samt på fratagelse af international beskyttelse.«

11 Direktivets artikel 4 med overskriften »Ansvarlige myndigheder« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne udpeger med henblik på alle procedurer en besluttende myndighed, der skal være ansvarlig for en hensigtsmæssig behandling af ansøgningerne i overensstemmelse med dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan myndighed råder over de fornødne midler, herunder et tilstrækkeligt antal kompetente ansatte, til at varetage sine opgaver i overensstemmelse med direktivet.«

12 Nævnte direktivs artikel 6, der har overskriften »Adgang til proceduren«, er affattet således:

»1. Når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Indgives ansøgningen om international beskyttelse til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringer sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Medlemsstaterne sikrer, at de andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, såsom politiet, grænsevagter, indvandringsmyndigheder og ansatte ved faciliteter for frihedsberøvede, har de relevante oplysninger, og at deres ansatte modtager den nødvendige uddannelse til at kunne varetage deres opgaver og ansvarsområder og instruks om at meddele ansøgerne, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt. Indgiver ansøgeren ikke sin ansøgning, kan medlemsstaterne anvende artikel 28 i overensstemmelse hermed.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgninger om international beskyttelse indgives personligt og/eller et bestemt sted, jf. dog stk. 2.

4. Uanset stk. 3 [anses] en ansøgning om international beskyttelse for at være indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en i national ret fastsat officiel rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.

5. Såfremt ansøgninger om international beskyttelse indgivet samtidigt af et stort antal tredjelandstatsborgere eller statsløse i praksis gør det meget vanskeligt at overholde tidsfristen i stk. 1, kan medlemsstaterne forlænge fristen til 10 arbejdsdage.«

- 13 Samme direktivs artikel 8 med overskriften »Information og rådgivning i faciliteter for frihedsberøvede og ved grænseovergangssteder« foreskriver i stk. 1:

»Når der er tegn på, at tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der tilbageholdes i faciliteter for frihedsberøvede eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser, måske ønsker at søge om international beskyttelse, skal medlemsstaterne give dem oplysninger om muligheden for at gøre dette. I disse faciliteter for frihedsberøvede og overgangssteder sørger medlemsstaterne for tolkebistand, i det omfang det er nødvendigt for at lette adgangen til asylproceduren.«

- 14 Artikel 26 i direktiv 2013/32, der vedrører »[f]rihedsberøvelse«, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne frihedsberøver ikke en person alene med den begrundelse, at vedkommende er ansøger. Begrundelserne og betingelserne for frihedsberøvelse og de garantier der er til rådighed for frihedsberøvede ansøgere skal være i overensstemmelse med direktiv [2013/33].

2. Hvis en ansøger frihedsberøves, sikrer medlemsstaterne, at der er mulighed for hurtig domstolsprøvelse i overensstemmelse med direktiv [2013/33].«

- 15 Direktivets artikel 38 med overskriften »Begrebet sikkert tredjeland« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne må kun anvende begrebet sikkert tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er overbevist om, at en person, som søger om international beskyttelse, behandles i overensstemmelse med følgende principper i det pågældende tredjeland:

[...]

b) der er ikke risiko for alvorlig overlast som omhandlet i direktiv [2011/95]

[...]«

Direktiv 2013/33

- 16 Følgende fremgår af 15. og 20. betragtning til direktiv 2013/33:

»(15) Frihedsberøvelse af ansøgere bør ske i overensstemmelse med det underliggende princip om, at en person ikke bør frihedsberøves alene af den grund, at vedkommende søger international beskyttelse, navnlig i overensstemmelse med medlemsstaternes folkeretlige forpligtelser og

artikel 31 i Genèvekonventionen. Ansøgere må kun frihedsberøves under meget klart afgrænsede ganske særlige omstændigheder fastlagt i dette direktiv og i overensstemmelse med nødvendighedsprincippet og proportionalitetsprincippet for så vidt angår både frihedsberøvelsens form og formål. Frihedsberøves en ansøger, bør vedkommende have effektiv adgang til de nødvendige processuelle garantier, såsom domstolsprøvelse ved en national retsinstans.

[...]

(20) Med henblik på bedre at sikre ansøgerens fysiske og mentale integritet bør frihedsberøvelse være en foranstaltning, der anvendes som sidste udvej, og som kun må anvendes, når alle ikkefrihedsberøvende alternativer til frihedsberøvelse er blevet tilstrækkeligt undersøgt. Eventuelle alternativer til frihedsberøvelse skal overholde ansøgers grundlæggende menneskerettigheder.«

17 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« foreskriver:

»I dette direktiv forstås ved:

- a) »ansøgning om international beskyttelse«: en ansøgning om international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra h), i direktiv [2011/95]
- b) »ansøger«: en tredjelandstatsborger eller statsløs person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er taget endelig stilling til

[...]«

18 Nævnte direktivs artikel 3 med overskriften »Anvendelsesområde« fastsætter i stk. 1:

»Dette direktiv finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere og statsløse, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse på en medlemsstats område, herunder ved grænsen, i dens territorialfarvande eller transitområder, og som har tilladelse til at opholde sig på dette område som ansøgere, og på deres familiemedlemmer, hvis de er omfattet af en sådan ansøgning om international beskyttelse i henhold til national ret.«

19 Direktivets artikel 8, der vedrører »[f]rihedsberøvelse«, har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne kan ikke frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er en ansøger, jf. [direktiv 2013/32].

2. Viser det sig på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag nødvendigt, kan medlemsstaterne frihedsberøve en ansøger, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

3. En ansøger må kun frihedsberøves:

- a) for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet
- b) for at fastlægge de forhold, som ansøgningen om international beskyttelse støttes på, og som ikke kunne fastlægges uden frihedsberøvelse, navnlig hvis der er en risiko for, at ansøgeren forsvinder
- c) for i forbindelse med en procedure at afgøre, om ansøgeren har ret til indrejse på området

- d) hvis den pågældende er frihedsberøvet som led i en tilbagesendelsesprocedure i medfør af [direktiv 2008/115] for at forberede tilbagesendelse og/eller gennemføre udsendelsesprocessen, og den berørte medlemsstat på grundlag af objektive kriterier, herunder at den pågældende allerede har haft mulighed for adgang til asylproceduren, kan dokumentere, at der er rimelig grund til at antage, at den pågældende kun har indgivet ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke eller hindre håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse
- e) når beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller offentlige orden gør det påkrævet
- f) i overensstemmelse med artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne [(EUT 2013, L 180, s. 31)].

Grundene til frihedsberøvelse fastsættes i national ret.

[...]«

- 20 Artikel 9 i direktiv 2013/33, der har overskriften »Frihedsberøvede ansøgers garantier«, bestemmer i stk. 1:

»1. Frihedsberøvelse af en ansøger skal være så kort som mulig og må kun opretholdes, så længe som de i artikel 8, stk. 3, [anførte] grunde gør sig gældende.«

- 21 Direktivets artikel 17 med overskriften »Generelle regler om materielle modtagelsesforhold og lægebehandling« foreskriver i stk. 1:

»Medlemsstaterne sørger for, at der er materielle modtagelsesforhold til rådighed for ansøgere, når de indgiver ansøgning om international beskyttelse.«

- 22 Nævnte direktivs artikel 18, der har overskriften »Bestemmelser om materielle modtagelsesforhold«, foreskriver i stk. 9:

»I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaterne undtagelsesvis fastsætte nærmere bestemmelser om andre materielle modtagelsesforhold end dem, der er fastsat i denne artikel, i en rimelig periode, der skal være så kort som muligt, når:

[...]

- b) den sædvanlige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt.

Sådanne andre forhold skal under alle omstændigheder dække de basale behov.«

Spansk lovgivning

- 23 Artikel 58 i Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (organisk lov nr. 4/2000 om rettigheder og friheder for udlændinge i Spanien og deres sociale integration) af 11. januar 2000 (BOE nr. 10 af 12.1.2000, s. 1139) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen (herefter »lov nr. 4/2000«), vedrører udvisning af udlændinge med ulovligt ophold.

- 24 Artikel 58, stk. 3, i lov nr. 4/2000 fastsætter en forenklet procedure for udsendelse af udlændinge, der forsøger at rejse ulovligt ind i Spanien. Det fremgår af lovens artikel 58, stk. 4, at de i stk. 3 omhandlede personer ikke kan udsendes, når en eventuel ansøgning om international beskyttelse ikke er blevet afvist, og nævnte lovs artikel 58, stk. 6, bestemmer, at når udsendelse ikke er mulig inden for en frist på 72 timer, anmodes de judicielle myndigheder om frihedsberøvelse.
- 25 Artikel 61 i lov nr. 4/2000 fastsætter midlertidige foranstaltninger i forbindelse med udsendelsesprocedurerne. Lovens artikel 62 vedrører frihedsberøvelse, og nævnte lovs artikel 64, stk. 5, indeholder bestemmelser om suspension af afgørelser om udsendelse, når en ansøgning om international beskyttelse ikke er blevet afvist.
- 26 Artikel 2 og 3 i Ley 12/2009, reguladora del derecho de asilo y de la protección subsidiaria (lov nr. 12/2009 om forskrifter vedrørende asylret og subsidiær beskyttelse) af 30. oktober 2009 (BOE nr. 263, af 31.10.2009, s. 90860) i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, definerer henholdsvis asylret og flygtningestatus. Ifølge denne lovs artikel 5 indebærer indrømmelse af subsidiær beskyttelse, at den berørte person ikke udsendes. Endelig fastlægger nævnte lovs artikel 30 adgangen til sociale tjenester og modtagelsestjenester for ansøgere om international beskyttelse, der har behov herfor.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 27 Den 12. december 2019, kl. 19.05, blev et fartøj med 45 mænd om bord fra området syd for Sahara, herunder VL, der er malisk statsborger, opbragt af Salvamento Marítimo (den spanske kystvagt, Spanien) tæt på den spanske kyst. Redningseskibet tog disse 45 tredjelandstatsborgere om bord og satte dem i land i en havn i den sydlige del af øen Gran Canaria (Spanien) kl. 21.30.
- 28 Efter at have modtaget førstehjælp blev de nævnte statsborgere overgivet til Brigada Local de Extranjería y Fronteras (lokalpolitiet for udlændinge og grænser) under Comisaría de Policía Nacional de Maspalomas (den nationale politistation i Maspalomas, Spanien). Den 13. december 2019, kl. 00.30, blev de overført til Jefatura Superior de Policía de Canarias (det øverste politipræfektur på De Kanariske Øer, Spanien).
- 29 Ved afgørelse af 13. december 2019 anordnede Subdelegación del Gobierno en Las Palmas (regeringens repræsentation i Las Palmas, Spanien), at disse statsborgere skulle udsendes. Da denne afgørelse ikke kunne fuldbyrdes inden for den frist på 72 timer, der er fastsat i artikel 58, stk. 6, i lov nr. 4/2000, blev der indgivet en anmodning om anbringelse i faciliteter for frihedsberøvede til Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelsesdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana, Spanien).
- 30 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at denne dommer i forbindelse med en forundersøgelse den 14. december 2019 traf tre afgørelser i hovedsagen.
- 31 Med den første afgørelse gav nævnte dommer VL ret til at afgive en erklæring, idet VL blev underrettet om sine rettigheder, bistået af en advokat og en tolk, der kunne bambara, hvilket var et sprog, som VL angav at tale og forstå. I denne erklæring, som blev ført til protokol, tilkendegav VL sin hensigt om at ansøge om international beskyttelse, idet VL frygtede forfølgelse på grund af sin race eller tilhørsforhold til en social gruppe. Han understregede navnlig, at på grund af den krig, der hærger i Mali, ville en tilbagevenden dertil udsætte ham for risiko for at blive dræbt dér.
- 32 Da Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelsesdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana) i henhold til spansk ret ikke anses for den besluttende myndighed som omhandlet i artikel 2, litra f), i direktiv 2013/32, meddelte dommeren ved en anden afgørelse dels Brigada Provincial de Extranjería y Fronteras (politiets provinskontor for udlændinge

og grænseanliggender), dels FN's Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) den erklæring, hvorved VL havde tilkendegivet sin hensigt om at ansøge om international beskyttelse. Denne afgørelse anmodede ligeledes regeringens repræsentation på De Kanariske Øer, politiets provinskontor for udlændinge og grænseanliggender samt Ministerio de Trabajo, Migraciones y Seguridad Social (ministeriet for arbejde, migration og social sikring, Spanien) om at finde en plads på et humanitært modtagelsescenter til VL og 25 andre ansøgere om international beskyttelse.

- 33 Idet Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelingsdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana) fastslog, at kun 12 ud af 26 ansøgere kunne få en plads i det humanitære modtagelsescenter, fordi der ikke var nok pladser, anordnede dommeren ved en tredje afgørelse, at de 14 andre ansøgere, herunder VL, skulle anbringes i en facilitet for frihedsberøvede udlændinge, og at deres ansøgning om international beskyttelse skulle behandles i denne facilitet for frihedsberøvede.
- 34 Den forelæggende ret har præciseret, at en tjenestemand ved politiets provinskontor for udlændinge og grænseanliggender, før VL blev overført til en facilitet for frihedsberøvede, havde meddelt VL, at der var aftalt en tid til afholdelse af en samtale vedrørende hans ansøgning om international beskyttelse.
- 35 VL's advokat har anlagt sag med påstand om omgørelse af afgørelsen om VL's frihedsberøvelse med den begrundelse, at denne afgørelse er uforenelig med direktiv 2013/32 og 2013/33.
- 36 På denne baggrund har Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelingsdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 6, [stk.] 1, andet afsnit, i direktiv [2013/32], hvori det fastsættes, at såfremt ansøgningen om international beskyttelse indgives til andre myndigheder, som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringer sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet, fortolkes således, at forundersøgelingsdommere, der er kompetente til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse af udlændinge i henhold til national spansk lovgivning, skal anses for en af de nævnte »andre myndigheder«, som ikke er kompetente til at registrere en ansøgning om international beskyttelse, men som ansøgere kan tilkendegive deres hensigt om at indgive en sådan ansøgning over for?
  - 2) Hvis den anses for at være en af de nævnte myndigheder, skal artikel 6, [stk.] 1, i direktiv [2013/32] da fortolkes således, at en forundersøgelingsdommer skal meddele ansøgerne, hvor og hvordan en ansøgning om international beskyttelse kan indgives, og at de, såfremt de indgiver en ansøgning, skal underrette det kompetente organ i henhold til national lovgivning med henblik på registrering og behandling af en ansøgning om international beskyttelse og den kompetente administrative myndighed med henblik på at sikre ansøgeren de modtagelsesforanstaltninger, som er indeholdt i artikel 17 i direktiv [2013/33]?
  - 3) Skal artikel 26 i direktiv [2013/32] og artikel 8 i direktiv [2013/33] fortolkes således, at der ikke er grundlag for frihedsberøvelse af en tredjelandstatsborger, medmindre betingelserne i artikel 8, [stk.] 3, i direktiv [2013/33] er opfyldt, idet ansøgeren er beskyttet af princippet om non-refoulement, fra det tidspunkt, hvor denne fremsætter den nævnte tilkendegivelse til en forundersøgelingsdommer?«

Om hasteproceduren

- 37 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107, stk. 1, i procesreglementet.

- 38 Til støtte for sin anmodning har den bl.a. anført, at VL blev frihedsberøvet, efter at han var blevet anbragt i en facilitet for frihedsberøvede, og at VL var genstand for en afgørelse om udsendelse, der kunne fuldbyrdes på et hvilket som helst tidspunkt.
- 39 I denne henseende skal det konstateres dels, at nærværende præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af direktiv 2013/32 og 2013/33, som henhører under tredje del, afsnit V, i EUF-traktaten om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, dels at anbringelse af en tredjelandsstatsborger i en facilitet for frihedsberøvede, uanset om det er under proceduren for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse eller med henblik på dennes udsendelse, udgør en frihedsberøvende foranstaltning, der kan begrunde iværksættelsen af den præjudicielle hasteprocedure (jf. i denne retning dom af 17.3.2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, præmis 31 og 35, og kendelse af 5.7.2018, C m.fl., C-269/18 PPU, EU:C:2018:544, præmis 35 og 37).
- 40 Betingelsen om den hastende karakter med hensyn til at opnå et svar fra Domstolen hurtigst muligt skal derudover bedømmes ud fra den situation, der forelå på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren (dom af 17.3.2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, præmis 34, og af 14.5.2020, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 99).
- 41 Henset til disse betragtninger har Domstolens Fjerde Afdeling den 6. februar 2020 efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om, at den præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure.

Om de præjudicielle spørgsmål

Om formaliteten

- 42 Den spanske regering har i sit skriftlige indlæg anført, at Domstolen ikke har kompetence til at træffe afgørelse i den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse, idet den forelæggende ret på grundlag af spansk ret alene har kompetence til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med henblik på at fuldbyrde en afgørelse om refoulement og ikke til at behandle ansøgninger om international beskyttelse. Under disse omstændigheder har de spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet, ingen forbindelse med tvistens genstand.
- 43 Det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at det inden for rammerne af samarbejdet mellem Domstolen og medlemsstaternes retter i henhold til artikel 267 TEUF udelukkende tilkommer de nationale retter, for hvilke tvisten er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af de konkrete omstændigheder i hver sag at vurdere såvel, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at de kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, de forelægger Domstolen. Når de forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse, eftersom der foreligger en formodning for, at sådanne spørgsmål er relevante. Det følger heraf, at Domstolen kun kan afvise at træffe afgørelse om et præjudicielt spørgsmål fremsat af en national ret, hvis det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, såfremt problemet er af hypotetisk karakter, eller såfremt Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de forelagte spørgsmål (jf. nylig dom af 26.3.2020, *A.P. (Tilsynsforanstaltninger)*, C-2/19, EU:C:2020:237, præmis 25 og 26).

- 44 I denne henseende bemærkes, at den spanske regerings standpunkt, hvorefter den forelæggende ret i henhold til spansk ret ikke er en myndighed, der er kompetent til at behandle ansøgninger om international beskyttelse, ikke udelukker, at denne ret kan anses for at være en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32. Følgelig henhører vurderingen af dette argument under realitetsbehandlingen af den forelæggende rets præjudicielle spørgsmål, således at det ikke kan konkluderes, at de nævnte spørgsmål ikke har nogen forbindelse med genstanden for tvisten i hovedsagen.
- 45 Dette forhold synes således ikke at kunne afkræfte den formodning om relevans, som er knyttet til de spørgsmål, der stilles af den forelæggende ret til præjudiciel afgørelse, og som kun kan afvises i helt særlige tilfælde (dom af 7.9.1999, Beck og Bergdorf, C-355/97, EU:C:1999:391, præmis 22).
- 46 Det skal derudover påpeges, at Domstolen efter indgivelsen af den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse fik kendskab til, at afgørelsen om udsendelse af VL var blevet fuldbyrdet. Under disse omstændigheder fremsendte Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 101, stk. 1, en anmodning om uddybende oplysninger til den forelæggende ret med henblik på at få oplyst, om tvisten i hovedsagen var blevet uden genstand.
- 47 I sin besvarelse, der indgik til Domstolen den 23. april 2020, anførte Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelsesdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana) for det første, at denne ret den 21. januar 2020, dagen efter indgivelsen af sin anmodning om præjudiciel afgørelse, modtog en oplysning, der lod formode, at afgørelsen om VL's udsendelse var blevet fuldbyrdet, og for det andet, at tvisten i hovedsagen, uafhængigt af denne fuldbyrdelse, ville bevare sin genstand, for så vidt som retten på grundlag af Domstolens besvarelse af de forelagte spørgsmål skulle træffe afgørelse om lovligheden af sin tidligere afgørelse, der førte til frihedsberøvelsen af VL i perioden fra den 14. december 2019 til den 21. januar 2020, hvor han blev udsendt, samt at afgørelsen af tvisten i hovedsagen eventuelt vil kunne føre til, at VL anlægger erstatningssag.
- 48 I denne henseende følger det af såvel ordlyden som opbygningen af artikel 267 TEUF, at den præjudicielle procedure bl.a. forudsætter, at der reelt verserer en retssag for den nationale domstol, idet den præjudicielle afgørelse, der anmodes om, skal være »nødvendig« for, at den forelæggende ret kan »[afsi] sin dom« i den sag, der verserer for den. Begrundelsen for ordningen med præjudiciel forelæggelse er nemlig ikke, at der skal afgives responsa vedrørende generelle eller hypotetiske spørgsmål, men at der skal foreligge et behov med henblik på selve afgørelsen af en retstvist (jf. i denne retning dom af 26.3.2020, Miasto Łowicz og Prokurator Generalny, C-558/18 og C-563/18, EU:C:2020:234, præmis 44-46 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 En anmodning fra en national ret ville således kun kunne afvises, såfremt det er klart, at proceduren efter artikel 267 TEUF er blevet anvendt i strid med sit formål og i virkeligheden tilsigter at foranledige Domstolen til at træffe afgørelse om en konstrueret tvist, eller såfremt det er åbenbart, at EU-retten ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, hverken direkte eller indirekte (dom af 28.11.2018, Amt Azienda Trasporti e Mobilità m.fl., C-328/17, EU:C:2018:958, præmis 34).
- 50 I nærværende sag har den forelæggende ret anført, at Domstolens besvarelse af de præjudicielle spørgsmål fortsat er nødvendig for at træffe afgørelse om lovligheden af VL's frihedsberøvelse. For så vidt som proceduren efter artikel 267 TEUF således er et middel til samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, som giver Domstolen mulighed for at forsyne de nationale retter med de elementer vedrørende fortolkningen af EU-retten, som er nødvendige for, at de kan afgøre den for dem verserende tvist, binder et sådant udsagn fra den forelæggende ret principielt Domstolen (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Pohotovost', C-470/12, EU:C:2014:101, præmis 32), medmindre de særlige omstændigheder, der nævnes i den foregående præmis, viser sig ikke at være sande.
- 51 Det følger heraf, at nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Det første spørgsmål

- 52 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgelserdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold med henblik på den pågældendes refoulement, henhører under de i denne bestemmelse omhandlede »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret.
- 53 Som det fremgår af Domstolens faste praksis, følger det af såvel kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som efter sin ordlyd ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen, som skal søges under hensyntagen til ikke alene bestemmelsens ordlyd, men ligeledes til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og det med den pågældende lovgivning forfulgte mål (dom af 18.1.1984, Ekro, 327/82, EU:C:1984:11, præmis 11, og af 7.11.2019, K.H.K. (Sikring af bankindeståender), C-555/18, EU:C:2019:937, præmis 38).
- 54 I denne henseende fastsætter artikel 6, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2013/32, at når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage, efter at ansøgningen er indgivet. Hvad angår direktivets artikel 6, stk. 1, andet afsnit, præciserer dette, at medlemsstaterne, såfremt ansøgningen om international beskyttelse indgives til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer, at registreringen sker senest seks arbejdsdage, efter at ansøgningen er indgivet.
- 55 Som det fremgår af udtrykket »myndighed, der i henhold til national ret er kompetent« i artikel 6, stk. 1, første afsnit, i direktiv 2013/32, overlader direktivet det til medlemsstaterne at udpege den myndighed, der er kompetent til at registrere ansøgninger om international beskyttelse.
- 56 Til gengæld, og som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 56 i forslaget til afgørelse, henviser direktivets artikel 6, stk. 1, andet afsnit, ved at referere til begrebet »andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger [om international beskyttelse], men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret«, på ingen måde til national ret og bestemmer således ikke, at medlemsstaterne skal udpege disse »andre myndigheder«.
- 57 I denne henseende fremgår det klart af ordlyden af denne bestemmelse, at EU-lovgiver har ønsket at fastholde en bred definition af de myndigheder, som, uden at være kompetente til at registrere ansøgninger om international beskyttelse, ikke desto mindre kan modtage sådanne ansøgninger. Valget af adjektivet »andre« vidner nemlig om et ønske om at vælge en åben definition af den gruppe myndigheder, der kan modtage ansøgninger om international beskyttelse.
- 58 Direktivets artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, bekræfter i øvrigt denne vide fortolkning, idet den forpligter alle myndigheder, som alene »kan forventes« at modtage ansøgninger om international beskyttelse, til faktisk at modtage dem, når de indgives.
- 59 Eftersom det er sandsynligt, at en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en judiciel myndighed, der skal træffe afgørelse om en anmodning om frihedsberøvelse, der er indgivet af de nationale myndigheder, navnlig med henblik på dennes refoulement, skal det således fastslås, at begrebet »andre myndigheder« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 omfatter en sådan judiciel myndighed.

- 60 Der kan i øvrigt ikke udledes noget argument af den omstændighed, at artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2013/32 blandt de myndigheder, der kan modtage ansøgninger om international beskyttelse, kun nævner politiet, grænsevagter, indvandringsmyndigheder og ansatte ved faciliteter for frihedsberøvede. For så vidt som denne opregning indledes med udtrykket »såsom«, kan den nemlig ikke være udtømmende.
- 61 Den omstændighed, at artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 ikke angiver, hvilken art – retslig eller administrativ – disse »andre myndigheder« skal have, udgør, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 58 i forslaget til afgørelse, derudover netop et indicium for EU-lovgivers ønske om ved valget af dette begreb at dække en lang række myndigheder, der også kan være retslige, og ikke at begrænse sig til administrative myndigheder alene.
- 62 Endelig understøttes denne ordlydsfortolkning af artikel 6, stk. 1, i direktiv 2013/32 af en kontekstuel fortolkning.
- 63 Det skal nemlig for det første bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 60 og 61 i forslaget til afgørelse, at et af de formål, der forfølges med direktiv 2013/32, er at sikre en effektiv adgang – dvs. en så nem adgang som muligt – til proceduren for tildeling af international beskyttelse, således som det bl.a. fremgår af 8., 20., 25. og 26. betragtning til dette direktiv. Med henblik på at sikre en sådan adgang fastsætter dette direktivs artikel 6, stk. 2, en forpligtelse for medlemsstaterne til at sikre, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, »i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt«.
- 64 For det andet følger denne fortolkning ligeledes af 25. betragtning til nævnte direktiv, hvorefter en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold bør have tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren.
- 65 Som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, og som generaladvokaten har anført i punkt 64 i forslaget til afgørelse, udgør høringen – i forbindelse med meget hurtige procedurer som den i hovedsagen omhandlede, hvor afgørelsen om udsendelse for det første træffes inden for 24 timer efter ankomsten af tredjelandsstatsborgeren med ulovligt ophold, og denne statsborger for det andet høres af en forundersøgelssdommer den efterfølgende dag – der finder sted under overværelse af en advokat og en tolk, der taler et sprog, som den pågældende forstår, det rette tidspunkt at erklære at ville ansøge om international beskyttelse. Den nævnte høring kan endog alt efter omstændighederne udgøre den første mulighed for at påberåbe sig retten til at fremsætte en sådan ansøgning.
- 66 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den forelæggende rets oplysninger, at VL ikke blev oplyst om muligheden for at ansøge om international beskyttelse, inden VL blev hørt af forundersøgelssdommeren. Følgelig er den omstændighed, som den spanske regering og Ministerio fiscal (anklagemyndighed, Spanien) har påberåbt sig, at den pågældende efterfølgende kunne have indgivet sin ansøgning i faciliteten for frihedsberøvede, ikke en gyldig grund til at finde, at den pågældende ikke måtte indgive ansøgningen til den forundersøgelssdommer, der var kompetent til at frihedsberøve ham.
- 67 Det følger heraf, at et forbud mod, at en judiciel myndighed såsom Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana (forundersøgelssdommer nr. 3 i San Bartolomé de Tirajana) modtager ansøgninger om international beskyttelse under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, ville hindre opfyldelsen af det formål om at sikre en effektiv adgang til den procedure for tildeling af international beskyttelse, der er nævnt i denne doms præmis 63.
- 68 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgelssdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold med henblik på den pågældendes refoulement, henhører

under de i denne bestemmelse omhandlede »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret.

Det andet spørgsmål

- 69 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgelserdommer i sin egenskab af »anden myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse dels skal informere tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold om reglerne for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, dels, når en statsborger har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive en sådan ansøgning, skal fremsende sagsakterne til den kompetente myndighed med henblik på registrering af den nævnte ansøgning, således at denne statsborger kan få adgang til de materielle modtagelsesforhold og den lægebehandling, der er fastsat i artikel 17 i direktiv 2013/33.
- 70 Med henblik på besvarelsen af spørgsmålets første del bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2013/32 sikrer, at de i denne bestemmelse omhandlede »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, har de relevante oplysninger, og at deres ansatte modtager den nødvendige uddannelse til at kunne varetage deres opgaver og ansvarsområder og instruks om at meddele ansøgerne, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives.
- 71 For så vidt som det følger af besvarelsen af det første spørgsmål, at en forundersøgelserdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold med henblik på dennes refolement, er blandt de »andre myndigheder«, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32, følger det heraf, at denne forundersøgelserdommer ligeledes i henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, er forpligtet til at give ansøgerne om international beskyttelse oplysninger om de konkrete regler for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse.
- 72 Denne fortolkning af artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2013/32 understøttes af dette direktivs artikel 6, stk. 2, som forpligter medlemsstaterne til at sikre, at en person, der har fremsat en erklæring om at ville ansøge om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt.
- 73 Selv om disse bestemmelser vidner om, at EU-lovgiver har haft til hensigt at bevare effektiviteten af retten for tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold til at ansøge om international beskyttelse, vil en sådan effektivitet imidlertid blive frataget sin virkning, hvis en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, i direktiv 2013/32 på ethvert stadie af proceduren kan undlade at informere den pågældende tredjelandstatsborger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse under påskud af, at den pågældende sandsynligvis måtte have modtaget sådanne oplysninger tidligere eller formentlig får dem efterfølgende.
- 74 Ved at underrette en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold om de konkrete regler for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse handler en forundersøgelserdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af denne tredjelandstatsborger med henblik på dennes refolement, således som det kræves i 18. betragtning til direktiv 2013/32, i overensstemmelse med den interesse, som såvel medlemsstaterne som ansøgerne om international beskyttelse har i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.

- 75 Den spanske regering er imidlertid af den opfattelse, at en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 ikke af egen drift kan oplyse en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold om muligheden for at ansøge om international beskyttelse.
- 76 Det bemærkes i denne henseende, at det fremgår af 28. betragtning til dette direktiv, at oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse med henblik på at lette adgangen til behandlingsproceduren bør gøres tilgængelige ved grænseovergangssteder og i faciliteter for frihedsberøvede. Hvad angår nævnte direktivs artikel 8, stk. 1, pålægger denne bestemmelse – når der er tegn på, at tredjelandstatsborgere eller statsløse personer, der tilbageholdes i faciliteter for frihedsberøvede eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser, måske ønsker at søge om international beskyttelse – medlemsstaterne at give de pågældende oplysninger om muligheden for at gøre dette.
- 77 For så vidt som artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i direktiv 2013/32 således fastsætter, at »andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse«, hvis mellemkomst kan være både før og efter behandlingen ved forundersøgelsesdommeren, skal være i stand til at give ansøgerne oplysninger om reglerne for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, skal det lægges til grund, at forpligtelsen til at stille oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse til rådighed for tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold ligeledes gælder for en forundersøgelsesdommer som den i hovedsagen omhandlede, ligesom for enhver anden myndighed, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger.
- 78 En undersøgelsesdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold med henblik på dennes refolement, opfylder derfor kravene i artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, og artikel 8, stk. 1, i direktiv 2013/32, når dommeren tager initiativ til at underrette denne tredjelandstatsborger om den ret, som den pågældende har til at ansøge om international beskyttelse.
- 79 Med henblik på at besvare spørgsmålets anden del skal det bemærkes, at 27. betragtning til direktiv 2013/32 navnlig anfører, at tredjelandstatsborgere, der har meddelt, at de ønsker at ansøge om international beskyttelse, bør overholde forpligtelserne og nyde godt af rettighederne i henhold til dette direktiv og direktiv 2013/33. Med henblik herpå bør medlemsstaterne snarest muligt registrere den kendsgerning, at disse personer er ansøgere om international beskyttelse.
- 80 I det tilfælde, hvor en ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet til en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32, giver denne bestemmelse den pågældende medlemsstat en frist på seks arbejdsdage, efter at ansøgningen er indgivet, til at registrere denne ansøgning.
- 81 For at denne særligt korte frist kan overholdes, er det af hensyn til bl.a. en effektiv og hurtig procedure for behandling af ansøgninger om international beskyttelse bydende nødvendigt, at en sådan myndighed fremsender de sagsakter, den er i besiddelse af, til den myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere ansøgningen.
- 82 I mangel af en sådan meddelelse ville selve formålet med direktiv 2013/32, og navnlig målet med dette direktivs artikel 6, stk. 1, som er at sikre en effektiv, nem og hurtig adgang til proceduren for international beskyttelse, blive bragt i alvorlig fare, således som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse.
- 83 Det andet spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgelsesdommer i sin egenskab af »anden myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse dels skal informere tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold om reglerne for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, dels, når en statsborger har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive en sådan ansøgning, skal fremsende sagsakterne til

den kompetente myndighed med henblik på registrering af den nævnte ansøgning, således at denne statsborger kan få adgang til de materielle modtagelsesforhold og den lægebehandling, der er fastsat i artikel 17 i direktiv 2013/33.

Det tredje spørgsmål

- 84 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt artikel 26 i direktiv 2013/32 og artikel 8 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, som over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, ikke kan frihedsberøves af andre grunde end dem, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2013/33.
- 85 I denne henseende bemærkes, at såvel artikel 26, stk. 1, i direktiv 2013/32 som artikel 8, stk. 1, i direktiv 2013/33 bestemmer, at medlemsstaterne ikke må frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er ansøger om international beskyttelse.
- 86 Det skal derfor først afgøres, om en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold, som har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, udgør en ansøger om international beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra c), i direktiv 2013/32.
- 87 Som generaladvokaten har anført i punkt 78 i forslaget til afgørelse, bemærkes indledningsvis, at artikel 6 i direktiv 2013/32 sonderer mellem dels at indgive ansøgningen, dels formelt at have indgivet denne.
- 88 I denne henseende fremgår det klart af ordlyden af direktiv 2013/32, at direktivet gentagne gange forbinder status som ansøger om international beskyttelse med den omstændighed, at vedkommende har »indgivet« en ansøgning. Direktivets artikel 2, litra c), definerer nemlig »ansøger« som en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har »indgivet« en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse. Nævnte direktivs artikel 2, litra b), definerer en »ansøgning« som en anmodning, der »indgives« af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat. Det samme gælder for artikel 2, litra b), i direktiv 2013/33, der definerer en »ansøger« som en tredjelandstatsborger eller statsløs person, der har »indgivet« en ansøgning om international beskyttelse, som der endnu ikke er taget endelig stilling til, samt dette direktivs artikel 2, litra a), ifølge hvilken en »ansøgning om international beskyttelse« er enhver anmodning, der fremsættes af en tredjelandstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus.
- 89 Denne brede opfattelse af begrebet »ansøger om international beskyttelse« følger ligeledes såvel af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2013/32, hvoraf fremgår, at dette direktiv finder anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der indgives på medlemsstaternes område, som af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2013/33, hvoraf det kan udledes, at dette finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere og statsløse, der indgiver en ansøgning om international beskyttelse.
- 90 I øvrigt pålægger artikel 6, stk. 1, første og andet afsnit, i direktiv 2013/32 medlemsstaterne at registrere ansøgningen om international beskyttelse senest tre eller seks arbejdsdage, efter at den er »indgivet«, alt efter om den nævnte ansøgning er indgivet til den myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at foretage registreringen heraf, eller til en anden myndighed, der kan forventes at modtage en sådan ansøgning, uden dog at være kompetent til at registrere den i henhold til national ret. Hvad angår dette direktivs artikel 6, stk. 2, pålægger denne ligeledes medlemsstaterne en forpligtelse til at sikre, at en person, der har »indgivet« en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for formelt at »indgive« den så hurtigt som muligt.

- 91 Det skal endelig bemærkes, at det fremgår af 27. betragtning til nævnte direktiv, at tredjelandsstatsborgere og statsløse, der har meddelt, at de ønsker at ansøge om international beskyttelse, er ansøgere om international beskyttelse, og at de i denne forbindelse bør overholde forpligtelserne og nyde godt af rettighederne i henhold til direktiv 2013/32 og 2013/33. Andet punktum i nævnte betragtning præciserer, at medlemsstaterne med henblik på dette snarest muligt bør registrere den kendsgerning, at disse personer er ansøgere om international beskyttelse.
- 92 Det følger af samtlige disse forhold, at en tredjelandsstatsborger opnår status som ansøger om international beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra c), i direktiv 2013/32 fra det tidspunkt, hvor den pågældende »indgiver« en sådan ansøgning.
- 93 Mens det i henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 1, første og andet afsnit, påhviler den pågældende medlemsstat at registrere ansøgningen om international beskyttelse, og selv om den formelle indgivelse af denne ansøgning principielt kræver, at ansøgeren om international beskyttelse udfylder en hertil beregnet formular i overensstemmelse med direktivets artikel 6, stk. 3 og 4, er det at »indgive« en ansøgning om international beskyttelse derimod ikke forbundet med nogen administrative krav, således som generaladvokaten har anført i punkt 82 i forslaget til afgørelse, idet de nævnte administrative krav skal overholdes i forbindelse med formelt at have »indgivet« ansøgningen.
- 94 Heraf følger for det første, at opnåelsen af status som ansøger om international beskyttelse hverken er betinget af registreringen eller den formelle indgivelse af ansøgningen, og for det andet, at den omstændighed, at en tredjelandsstatsborger over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32, såsom en forundersøgelsesdommer, har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, er tilstrækkelig til at give vedkommende status som ansøger om international beskyttelse og følgelig til at udløse den frist på seks arbejdsdage, inden for hvilken den pågældende medlemsstat skal registrere nævnte ansøgning.
- 95 Det skal derfor dernæst vurderes, om en ansøger om international beskyttelse kan frihedsberøves af en anden grund end dem, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2013/33.
- 96 Det skal indledningsvis bemærkes, at artikel 2, stk. 1, i direktiv 2008/115, sammenholdt med niende betragtning hertil, skal fortolkes således, at dette direktiv ikke finder anvendelse på en tredjelandsstatsborger, der har indgivet en anmodning om international beskyttelse som omhandlet i direktiv 2013/32, og dette gælder i tidsrummet fra indgivelsen af nævnte anmodning, indtil der træffes afgørelse om denne anmodning i første instans eller, i givet fald, indtil udfaldet af den sag, der er blevet anlagt til prøvelse af nævnte afgørelse (jf. analogt dom af 30.5.2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343, præmis 49).
- 97 Desuden skal den beskyttelse, der er uløseligt knyttet til retten til effektive retsmidler og til princippet om non-refoulement, sikres ved, at ansøgeren om international beskyttelse i det mindste ved én retsinstans indrømmes en ret til effektive retsmidler med fuld opsættende virkning, til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse og en eventuel afgørelse om udsendelse som omhandlet i direktiv 2008/115. Det tilkommer medlemsstaterne at sikre den fulde virkning af et søgsmål, der anlægges til prøvelse af et afslag på en ansøgning om international beskyttelse, ved at suspendere samtlige virkninger af afgørelsen om tilbagesendelse under fristen for anlæggelse af dette søgsmål og, såfremt et sådant søgsmål er blevet anlagt, indtil udfaldet heraf (jf. i denne retning dom af 26.9.2018, Belastingdienst/Toeslagen (Opsættende virkning af appelsager), C-175/17, EU:C:2018:776, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 98 For så vidt som en tredjelandsstatsborger, der over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, således som det er fastslået i denne doms præmis 94, opnår status som ansøger om international beskyttelse, er den pågældendes situation ikke på dette tidspunkt omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/115.

- 99 Således som generaladvokaten har anført i punkt 106 i forslaget til afgørelse, følger det i nærværende sag heraf, at selv om betingelserne for frihedsberøvelse af VL var reguleret af direktiv 2008/115 indtil den dato, hvor denne indgav sin ansøgning om international beskyttelse, kom artikel 26, stk. 1, i direktiv 2013/32 og artikel 8, stk. 1, i direktiv 2013/33 til at finde anvendelse på frihedsberøvelsen efter denne dato (jf. analogt dom af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 210 og 213).
- 100 Det følger imidlertid af en samlet læsning af de to sidstnævnte bestemmelser, at medlemsstaterne ikke kan frihedsberøve en person alene af den grund, at vedkommende er ansøger om international beskyttelse, og at begrundelserne og betingelserne for frihedsberøvelse og de garantier, der er til rådighed for frihedsberøvede ansøgere, skal være i overensstemmelse med direktiv 2013/33.
- 101 I denne forbindelse indfører dette direktivs artikel 8 og 9, sammenholdt med 15. og 20. betragtning hertil, betydelige indskrænkninger i den til medlemsstaterne indrømmede beføjelse til at foretage en frihedsberøvelse (jf. i denne retning dom af 15.2.2016, J.N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 61 og 62, og af 14.9.2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, præmis 44 og 45).
- 102 I henhold til det nævnte direktivs artikel 8, stk. 2, kan en ansøger om international beskyttelse således kun frihedsberøves, hvis det på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag viser sig nødvendigt, og hvis andre, mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Det følger heraf, at de nationale myndigheder ikke kan frihedsberøve en ansøger om international beskyttelse, før disse myndigheder i hvert enkelt tilfælde har undersøgt, om en sådan frihedsberøvelse står i rimeligt forhold til de mål, den forfølges (dom af 14.9.2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, præmis 48, og af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 258).
- 103 I overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, andet afsnit, i direktiv 2013/33 fastsættes grundene til frihedsberøvelse ganske vist i national ret.
- 104 Ikke desto mindre følger det af Domstolens faste praksis, at dette direktivs artikel 8, stk. 3, første afsnit, indeholder en udtømmende liste over de forskellige grunde, der kan begrunde en frihedsberøvelse, og at hver af disse grunde opfylder et specifikt behov og har en selvstændig karakter (dom af 15.2.2016, J.N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 59, af 14.9.2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, præmis 42, og af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 250).
- 105 Henset til vigtigheden af den ret til frihed, der er omhandlet i chartrets artikel 6, og til alvoren af det indgreb, som en sådan frihedsberøvelsesforanstaltning udgør i en sådan ret, skal begrænsningerne i udøvelsen af retten derudover holdes inden for det strengt nødvendige (jf. i denne retning 15.2.2016, J.N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 56, og af 14.9.2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, præmis 40).
- 106 Den i hovedsagen anførte begrundelse for frihedsberøvelsen af VL, nemlig den omstændighed, at det var umuligt at finde en plads til VL i et humanitært modtagelsescenter, svarer imidlertid ikke til nogen af de seks grunde til frihedsberøvelse, der er nævnt i artikel 8, stk. 3, første afsnit, i direktiv 2013/33.
- 107 En sådan grund til frihedsberøvelse er følgelig i strid med bestemmelserne i dette direktivs artikel 8, stk. 1-3, for så vidt som den tilsidesætter det væsentligste indhold af de materielle modtagelsesforhold, der skal anerkendes en ansøger om international beskyttelse, imens den pågældendes ansøgning om international beskyttelse behandles, og hverken overholder principperne eller målsætningen med det nævnte direktiv (jf. analogt dom af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 252).

- 108 Artikel 18, stk. 9, litra b), i direktiv 2013/33 bestemmer ganske vist, at medlemsstaterne undtagelsesvis og i behørigt begrundede tilfælde kan fastsætte nærmere bestemmelser om andre materielle modtagelsesformer end dem, der er fastsat i den nævnte artikel, i en rimelig periode, der skal være så kort som muligt, når den sædvanlige indkvarteringskapacitet midlertidigt er opbrugt. Frihedsberøvelse som en frihedsberøvende foranstaltning kan imidlertid ikke anses for at være en anden materiel modtagelsesform som omhandlet i denne bestemmelse.
- 109 I øvrigt giver nævnte direktivs 8, stk. 3, litra d), alene mulighed for at frihedsberøve en ansøger om international beskyttelse som led i en tilbagesendelsesprocedure i medfør af direktiv 2008/115 for at forberede tilbagesendelse og/eller gennemføre udsendelsesprocessen, når den berørte medlemsstat på grundlag af objektive kriterier, herunder at den pågældende allerede har haft mulighed for adgang til asylproceduren, kan dokumentere, at der er rimelig grund til at antage, at den pågældende kun har indgivet ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke eller hindre håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse.
- 110 Hvad for det første angår muligheden for at få adgang til asylproceduren i det foreliggende tilfælde, og således som generaladvokaten har anført i punkt 109 i forslaget til afgørelse, fremgår det af den forelæggende rets oplysninger, som i denne henseende støtter sig på protokollatet om frihedsberøvelse og oplysningerne om de rettigheder og væsentlige forhold, der vedrører retsmidlerne til prøvelse af afgørelsen om frihedsberøvelse, at VL ikke, før han blev afhørt af forundersøgelingsdommeren, var blevet underrettet om muligheden for at indgive en ansøgning om international beskyttelse. Denne høring synes således at have udgjort VL's eneste lejlighed til at ansøge om international beskyttelse, inden VL blev anbragt i en facilitet for frihedsberøvede udlændinge. Som anført i denne doms præmis 66, er det derfor ikke relevant, at den pågældende person havde mulighed for senere at indgive en sådan ansøgning i denne facilitet, således som den spanske regering har gjort gældende.
- 111 For det andet fremgår det hverken af forelæggelsesafgørelsen eller af de sagsakter, som Domstolen råder over, at der i det foreliggende tilfælde forelå rimelige grunde til at antage, at ansøgeren udelukkende indgav ansøgningen om international beskyttelse for at forsinke håndhævelsen af afgørelsen om tilbagesendelse eller forhindre, at VL blev udsendt.
- 112 Endelig bemærkes, at artikel 9, stk. 1, i direktiv 2013/33 bestemmer, at frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse skal være så kort som mulig og kun må opretholdes, så længe de i direktivets artikel 8, stk. 3, anførte grunde gør sig gældende (dom af 15.2.2016, J.N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 62).
- 113 Under disse omstændigheder skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 26 i direktiv 2013/32 og artikel 8 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, som over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, ikke kan frihedsberøves af andre grunde end dem, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2013/33.

Sagsomkostninger

- 114 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at en forundersøgelsesdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold med henblik på den pågældendes refoulement, henhører under de i denne bestemmelse omhandlede »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret.
- 2) Artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgelsesdommer i sin egenskab af »anden myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse dels skal informere tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold om reglerne for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, dels, når en statsborger har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive en sådan ansøgning, skal fremsende sagsakterne til den kompetente myndighed med henblik på registrering af den nævnte ansøgning, således at denne statsborger kan få adgang til de materielle modtagelsesforhold og den lægebehandling, der er fastsat i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33 af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse.
- 3) Artikel 26 i direktiv 2013/32 og artikel 8 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, som over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, ikke kan frihedsberøves af andre grunde end dem, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2013/33.

Underskrifter

i — Der er foretaget en sproglig rettelse i præmis 53 efter den oprindelige offentliggørelse af teksten.